

Medlem siger, at bryde ind i en Mands Næring. Han kan have faaet sin Ret til at drive Forretning med den Forventning fra hans Side, at han kan fortsætte i en Række af Aar, men 5 Aar efter er der sket et Stemningsskifte, han faar ikke Bevillingen fornyet, og han faar ingen Erstatning, siger det ærede Medlem, og det er dog forfærdeligt. Eller det kan tænkes, at der midt i Perioden indtræder et Stemningsskifte til Bedste for at lukke om Søndagen — den vedkommende faar ingen Erstatning, og det er forfærdeligt. Ja, den, som gaar ind i en Beværtningsvirksomhed, efter at denne Lov er givet, kender sine Kaar og ved, at et saadant Stemningsskifte kan tænkes at opstaa. For øvrigt er der heri slet ikke noget, som adskiller denne Lov fra den tidligere, thi ogsaa efter den tidligere Lov er i de fleste Tilfælde — det oplystes jo i Kommissionen — Bevillingerne givne paa Tid. Mangfoldige Bevillinger er i den nuværende Periode givne paa 5 Aar, og vedkommende vidste, at efter disse 5 Aars Forløb kunde et Stemningsskifte indtræde, saa at Bevillingen ikke blev fornyet, og Tanken om Erstatning var jo overhovedet den Gang ikke rejst; han kunde derfor slet ikke gøre sig Haab om, at Erstatning vilde blive givet i Tilfælde af, at Bevillingen ikke blev fornyet. Naar Forholdet nu i Lovforslaget lægges saaledes til Rette, at man ikke er Stand til at give Bevilling paa længere Tid end de 5 Aar, hvad man jo kunde før, er der den Mulighed for en Kommunalbestyrelse, som forhandler med en Mand, om hvem man ønsker, at han skal overtage en bestaaende Bedrift, eller at han skal skabe en ny Bedrift, at sige til ham: Saafremt vi om 5 Aar skulde være af den Opfattelse, at du maa forlade denne Bedrift, er vi villige til at give dig en Erstatning. Denne Mulighed er holdt aaben.

Naar det ærede Medlem tror, at denne Ordning vil forringe Lokalernes Godhed, modvirke hygiejniske Foranstaltninger og saa fremdeles, forekommer det mig, at intet af, hvad der kan paaberaabes fra Lande, som har haft kortere Bevillingstid, end vi hidtil har haft, taler for Rigtigheden af denne Antagelse. Skulde virkelig den Omstændighed, at der eventuelt ikke vil kunne nydes stærke Drikke om Søndagen, naar Beværtningen i øvrigt kan være aaben og andre Nydelser er for Haanden, kunne have en saa afgørende Indflydelse paa Bedriftens Karakter, at vedkommende, hvis han udsætter sig for en

saadan Afbrydelse af eller Ændring i sine Beværtningsforhold, af den Grund ikke tør gaa ind i Foretagendet? Det ærede Medlem kan være vis paa, at i saa Fald er der andre, som tør gaa ind i det paa disse Vilkaar. Desuden maa man lægge en Lov som denne efter store Hovedlinier, og en af de Hovedlinier, som Lovforslaget følger, er jo den at søge at gøre Beværtningsdriften uafhængig af Nydelsen af stærke Drikke. Det er for hele Befolkningens Beværtning socialt set uheldigt, at Beværtningsdriften som saadan i saa høj Grad, som det for Tiden er Tilfældet, er afhængig af Nydelsen af stærke Drikke. Der kan ikke være Tvivl om, at det betegner et socialt Fremskridt, hvis Beværtningsdriften frigøres noget mere fra dette Hensyn. Det er Hovedlinien i Lovforslaget. Derfor træder det ogsaa ind for det System, at Beværterdriften overgaar fra det lovpriste private Initiativ, som det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) ellers ikke er en saa energisk Tilhænger af, til Selskabsdrift, saaledes at det i Selskabets Statutter fastsættes, at dets Udbyttebetaling lægges saaledes, at Selskabet er uden Interesse i de stærke Drikke.

Det ærede Medlem fra Fredericia anlægger jo ved sin Betragtning af hele denne Sag — det fremgaar ogsaa af hans Stilling i Kommissionen — et socialt Synspunkt. For ham er det kun et Spørgsmaal om, hvilke Foranstaltninger der er hensigtsmæssige, og hvilke ikke, for at naa det sociale Formaal. Derfor tror jeg ogsaa, at det ærede Medlem i Udvalget og under den kommende Behandling vil være blandt dem, med hvem der paa Lovforslagets Grund kan føres en frugtbar Forhandling. Noget mere tvivlende staar jeg, naar jeg vender mig til det ærede Medlem fra Gentofte (Abrahamsen). Hans Stilling er allerede betegnet i Kommissionen ved det yderliggaaende Standpunkt, han der har indtaget. Jeg havde desværre ikke, fordi jeg et Øjeblik af kendte Grunde maatte forlade Folketingssalen, Lejlighed til at høre det ærede Medlems Tale i Dag, men jeg hørte een Ting, idet jeg gik. Det ærede Medlem sagde: Det er ikke saa mærkeligt, at det er det konservative Parti, som forsvarer den personlige Frihed. Mere hørte jeg ikke. Jeg hørte altsaa ikke, hvormed det ærede Medlem begrundede sin Udtalelse, men jeg kan næsten tænke mig, hvormed han begrundede den. Jeg vil imidlertid give det ærede Medlem Ret i dette Tilfælde. Det er ikke saa mærke-